

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6919201059
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6919201059.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa Bratislava, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, IČO: 30 807 484 proti žalovanému: M. R., nar. X. X. XXXX, trvale bytom E. XX, XXX XX F., štátny občan SR, zast. advokátom JUDr. Pavlom Halajom, so sídlom Námestie slobody 2, Revúca, o zaplatenie 6.957,94 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 8C/3/2019-140 zo dňa 6. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd, ako súd prvej inštancie, zamietol návrh právneho zástupcu žalovaného na prerušenie konania, žalovaného zaviazal na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6 957,94 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ako aj rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť Slovenskej republike na účet okresného súdu súdny poplatok za žalobu v sume 417,- Eur v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že zamestnanec žalovaného U. L. dňa 22.01.2010 utrpel pracovný úraz, v dôsledku ktorého okrem iného za obdobie od 20.01.2016 do 19.01.2018 žalobca vyplatil poškodenému invalidný dôchodok spolu v sume 6 957,94 Eur. Vyplatenie uvedenej sumy si žalobca uplatnil voči žalovanému ako tretej osobe v rámci práva na náhradu škody, ktorá vznikla výplatou dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania, v zmysle § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Okresný súd žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie vyplatenej dávky. Nárok žalobcu považoval za dôvodný za predpokladu, že žalovaného možno považovať za osobu, ktorá sa dopustila zavineného protiprávneho konania, ktoré je v príčinnej súvislosti s dôvodom vyplatenia dávok sociálneho poistenia. Okresný súd v spore nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným, ktorými chcel preukázať, že mu nemožno pripísať zavinené protiprávne konanie, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom z dôvodu, že právny základ sporu bol vyriešený už v inom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13Cb/10/2012. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/133/2009 zo dňa 29.04.2010, z ktorého vyplýva, že právoplatné rozhodnutie súdu o hmotnoprávnom vzťahu zaväzuje súd aj v konaní s iným predmetom sporu, pokiaľ je žalovaný nárok založený na rovnakom právnom vzťahu. Vzhľadom na uvedené súd vychádzal z výsledkov konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 13C/10/2012, 3Cb/1/2016 a 6C/53/2014. K obrane žalovaného, že žalobcovi neprislúcha náhrada za vyplatenej sumy úrazovej renty, vzhľadom na ustanovenie § 238 ods. 3 Zákona o sociálnom poistení, okresný súd uviedol, že úrazová dávka je nadstavbovou dávkou k invalidnému dôchodku, kde súbeh invalidného dôchodku s úrazovou rentou je obvyklým javom. Pokiaľ

zamestnávateľ odvádzal poisťné na úrazové poistenie, bol takto poistený pre prípad vzniku nároku na vyplatenie úrazovej renty, nie však aj v rozsahu, v ktorom sa poškodenému priznal invalidný dôchodok. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok) vzhľadom na úspech žalobcu v konaní. Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol z dôvodu, že nepovažoval za potrebné prerušiť konanie pre rozpor ustanovenia § 238 Zákona o sociálnom poistení s Ústavou SR, nakoľko citované ustanovenie formulované ako jednoznačne normatívny text a jeho znenie nedáva súdu možnosť na jeho interpretáciu iným spôsobom a odlišné ponímanie tohto normatívneho textu by mohlo byť zo strany súdu prejavom jeho arbitrárnosti. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok okresný súd rozhodol podľa § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších zmien a doplnkov, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je od súdnych poplatkov oslobodený zo zákona podľa § 4 ods. 2 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch a súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel.

2. Proti rozsudku okresného súdu vo všetkých jeho výrokoch podal odvolanie žalovaný. Namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd vychádzal z výsledkov konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 13C/10/2012, 3Cb/1/2016 a 6C/53/2014, pričom súd mal za to, že nakoľko nárok žalobcu sa zakladal vo všetkých predchádzajúcich súdnych konaniach na tej istej udalosti, pracovnom úraze zo dňa 22.01.2010 bývalého zamestnanca žalovaného U. L., posúdenie hmotnoprávneho vzťahu v uvedených konaniach je záväzné pre súd i v tomto konaní. Tento záver podľa žalovaného nemá oporu v CSP a ide o vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V predmetnej veci nebolo vydané žiadne z rozhodnutí predpokladaných v ustanovení § 193 CSP, pričom zároveň absentuje rozhodnutie, ktorým by bolo určené, že žalovaný zavinil svojim protiprávnym konaním pracovný úraz vtedajšieho zamestnanca. Podľa žalovaného prejudiciálny účinok právoplatnosti skoršieho rozsudku je pre súd záväzný, ak právoplatným rozsudkom - jeho výrokom, bolo o spornej otázke rozhodnuté. Dokazovanie o zavinení žalovaného bolo realizované len v konaní sp. zn. 13C/10/2012, avšak v tom konaní súd nemal k dispozícii všetky relevantné dôkazy. V konaní sp. zn. 3Cb/1/2016 okresný súd dospel k nesprávnemu záveru, že nie je oprávnený opätovne posudzovať otázku zodpovednosti žalovaného za vznik pracovného úrazu, a preto žiadne dokazovanie už nevykonával. V konaní sp. zn. 6C/53/2014 bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému žalovaný nepodal odpor, v dôsledku čoho sa tento stal právoplatný a tiež žiadne dokazovanie v tomto konaní vykonávané nebolo. V ďalšej časti odvolania žalovaný poukázal na to, že už v odpore proti platobnému rozkazu namietal všetky predpoklady pre vznik jeho zodpovednosti za škodu voči žalobkyňi v tomto danom konaní vedenom pod sp. zn. 8C/3/2019 a na preukázanie tejto obrany navrhol súdu vykonať dôkazy k otázke príčin vzniku pracovného úrazu, mechanizmu vzniku tohto pracovného úrazu, zodpovednosti žalovaného a poškodeného na tomto pracovnom úraze, splneniu podmienok pracovného stroja, na ktorom k úrazu došlo (frézy na opracovanie dreva) z hľadiska predpisov na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci v čase vzniku pracovného úrazu. Navrhoval tak výsluch poškodeného U. L., bývalých zamestnancov žalovaného pri tomto úraze C. C. a Z. Z., N. S., tiež prehratie kamerového záznamu z bezpečnostnej kamery zachycujúceho priebeh pracovného úrazu, ako aj oboznámenie sa s maketou pracovného stroja s namontovanými ochrannými prvkami alebo ohliadku pracovného stroja, na ktorom došlo k úrazu. Žalovaný v odvolaní tiež poukázal na to, že poškodený U. L. bol zamestnancom žalovaného, ktorý bol okrem iného poverený montážou bezpečnostných prvkov (krytov) na jednovretenovej zvislej spodnej fréze, na ktorej došlo u neho k pracovnému úrazu, pričom žalovanému nie je známe, z akého dôvodu nenamontoval kryty na frézu predtým ako začal na fréze dňa 22.01.2010 sám pracovať. Poškodený si tak porušením pravidiel BOZP a svojou neopatrnosťou spôsobil úraz, a preto žalovanému nesvedčí vecná pasívna legitímácia v tomto konaní. Záver súdu, že žalovaný ako zamestnávateľ nezabezpečil, aby fréza bola vybavená krytom, je nesprávne. Kryty namontované na fréze počas chodu frézy s nástrojom v súčinnosti s obrábaným kusom spĺňajú požiadavky dotknutých noriem pre zamedzenie styku horných končatín s nástrojom pri dodržaní základných zásad bezpečnej práce na drevoobrábacích strojoch. Rovnako žalovaný žiadal o vypracovanie znaleckého posudku znalcom z odboru BOZP na určenie príčin vzniku pracovného úrazu poškodeného a zistenia porušenia predpisov BOZP, ktorých sa žalovaný ako zamestnávateľ a poškodený ako zamestnanec v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia poškodeného dopustili. Podľa názoru žalovaného z dokazovania v tomto súdnom konaní vyplynulo, že žalovaný ako zamestnávateľ zabezpečil, aby pracovný stroj, a to jednovretenová zvislá spodná fréza typ FVS v.č. 1556, r.v. 1978, ktorý v čase vzniku úrazu postihnutý obsluhoval bol vybavený dvojicou drevených krytov zakrývajúcich oblasť mimo rezania. Nesprávny je preto právny záver konajúceho súdu o zodpovednosti žalovaného za vznik pracovného úrazu poškodeného U. L.. Žalovaný v odvolaní tiež poukázal na to, že je starobným dôchodcom, so súkromným podnikaním skončil a je preto v rozpore so zásadou

elementárnej spravodlivosti, aby zo svojho dôchodku preplácal Sociálnej poisťovni náklady na vyplatenie invalidného dôchodku pre svojho bývalého zamestnanca, a to dokonca po celú dobu, po ktorú mu bude invalidný dôchodok vyplácaný. Žalovaný okrem obrany spočívajúcej v popretí svojej zodpovednosti za pracovný úraz tiež namietal, že vzhľadom k logickému výkladu ust. § 238 ods. 3 Zákona o sociálnom poistení ho nemožno zaviazat' titulom regresu podľa § 238 ods. 1 tohto Zákona na zaplatenie vyššej sumy ako predstavuje rozdiel medzi vyplateným invalidným dôchodkom a sumou, na vyplatenie ktorej titulom úrazovej renty by mal poškodený nárok v tom istom období, za ktorý mu bol vyplatený invalidný dôchodok. Žalovaný bol ako zamestnávateľ povinne poistený pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pracovným úrazom jeho zamestnancom. Trval na tom, aby bol predložený výpočet valorizovanej úrazovej renty, na ktorej vyplatenie by poškodený mal nárok a ktorá by mu bola vyplácaná, nebyť toho, že mu je vyplácaný invalidný dôchodok. Poškodený U. L. si uplatnil aj nárok na priznanie invalidného dôchodku, ktorý mu bol priznaný rozhodnutím zo dňa 07.02.2011 vo výške 264,80 Eur. Nárok žalobkyne voči žalovanému nemôže byť dôvodný minimálne vo výške predstavujúcej sumu valorizovanej úrazovej renty, na ktorých vyplatenie by poškodený mal za posudzované obdobie nárok, pokiaľ by nepoberal invalidný dôchodok. Pokiaľ zákonodarca v ustanovení § 238 ods. 3 Zákona o sociálnom poistení výslovne uviedol, že treťou osobou nie je platiteľ poistného na úrazové poistenie, ani zamestnanci tohto platiteľa, ak je úrazová dávka vyplácaná z úrazového poistenia tohto platiteľa, je to z dôvodu existencie zákonného poistenia zamestnávateľa za škodu spôsobenú svojmu zamestnancovi pri pracovnom úraze alebo chorobe z povolania, pričom výplata dávok z tohto poistenia prešla zo zamestnávateľa na Sociálnu poisťovňu. Vzhľadom na uvedené žalovaný zotrval na svojej obrane a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol, žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny, nakoľko skutkový stav bol na pojednávaniach vo veci náležite zistený a predmetné konanie nevykazuje ani procesné vady namietané žalovaným. Žalovaný nepredložil žiadne nové skutočnosti, resp. relevantné dôkazy na podporu svojich tvrdení ohľadom spoluzavinenia poškodeného alebo nezákonného postupu Sociálnej poisťovne. K námietke žalovaného, že ho nemožno zaviazat' titulom regresu na zaplatenie vyššej sumy ako predstavuje rozdiel medzi vyplateným invalidným dôchodkom a sumou, na vyplatenie ktorej by mal poškodený nárok titulom úrazovej renty, žalobca poukázal na to, že okresný súd sa s touto jeho námietkou vysporiadal v bode 30. rozsudku. To, že žalovaný bol ako zamestnávateľ povinne poistený pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pracovným úrazom jeho zamestnancom, nie je dôvodom, aby súd nepriznal žalobcovi náhradu škody podľa § 238 Zákona o sociálnom poistení vzniknutú výplatom dôchodkových dávok, ktorých výšku žalobca preukázal zákonom určeným spôsobom. Žalobca z uvedených dôvodov navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, prejednal odvolanie žalovaného viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v nadväznosti na odvolacie námietky, s doplnením ďalších dôvodov na zdôraznenie jeho správnosti.

8. Odvolací súd je viazaný rozsahom a odvolacími dôvodmi, pričom v zmysle § 373 ods. 1 CSP súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov. Žalovaný napadol rozsudok okresného súdu vo všetkých jeho výrokoch, teda aj vo výroku, ktorým bol návrh žalovaného na prerušenie konania zamietnutý, ako aj vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť Slovenskej republike na účet okresného súdu súdny poplatok

za žalobu v sume 417,- Eur. Žalovaný však v odvolaní ohľadne týchto napadnutých výrokov žiadne odvolacie dôvody neuviedol. Odvolací súd vzhľadom na to, že žalovaný odvolaním napadol rozsudok okresného súdu aj v týchto výrokoch, preskúmal uvedené výroky rozsudku okresného súdu, pričom nezistil žiadne procesné vady, pre ktoré by rozsudok okresného súdu v týchto výrokoch bolo potrebné považovať za nesprávny, ako ani nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by rozsudok okresného súdu v týchto výrokoch bolo potrebné zrušiť, resp. zmeniť. Okresný súd jasne a logicky odôvodnil zamietnutie návrhu na prerušenie konania s poukazom na prislúchajúce ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 162 ods. 1 písm. b/ a § 162 ods. 3 CSP), ako aj odôvodnil povinnosť žalovaného zaplatiť súdny poplatok s odkazom na prislúchajúce ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Nakoľko ohľadne týchto výrokov rozsudku okresného súdu žalovaný, ako odvolateľ, neuviedol žiadne odvolacie dôvody, rozsudok okresného súdu ohľadne týchto výrokov odvolací súd považuje za vecne správny.

9. Výrok rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6 957,94 Eur odvolací súd rovnako považuje za vecne správny a náležite odôvodnený. Pokiaľ žalovaný v odôvodnení namietal, že konajúci súd si nemohol osvojiť závery o predbežnej otázke zodpovedané v iných konaniach vedených na príslušnom súde pod sp. zn. 13C/10/2012, 3Cb/1/2016 a 6Cb/53/2014, s touto odvolacou námietkou odvolací súd nesúhlasí. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ ide o rovnaký nárok a predmet konania zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento nový nárok odvodzuje, súd v tomto ďalšom civilnom sporovom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky je týmto vyriešením viazaný. Obdobný názor vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/133/2009 zo dňa 29.04.2010, na ktorý poukazoval aj samotný žalovaný, avšak z jeho strany zrejme nedošlo k dôslednej interpretácii tohto rozhodnutia najvyššieho súdu. Aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/44/2010 z 31.01.2012 najvyšší súd vyslovil, že ak v občianskoprávnom konaní už bola právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. Aj Ústavný súd SR už v náleze č.k.

II.ÚS /349/09-36 z 20.01.2010 zdôraznil, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 O.s.p. (aktuálne § 194 ods. 1, 2 CSP) ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. (§ 228 ods. 1 CSP), konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom. Z uvedených rozhodnutí vychádzal Ústavný súd SR aj v náleze

III.ÚS 678/2014-55 zo dňa 17.03.2015. Rovnaký nárok žalobcu v konaní s rovnakým predmetom, avšak za iné vyplácané obdobie, si žalobca uplatnil už v konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 13C/10/2012, kedy právoplatným rozsudkom bol žalovaný zaviazaný na náhradu škody titulom výplaty sociálnych dávok poškodenému U. L. v zmysle § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení. V danom konaní bola riešená otázka zavinenia žalovaného, kedy už v tom konaní sa žalovaný bránil aj námietkou, že sa nedopustil zavineného protiprávneho konania, v dôsledku ktorého by za spôsobenú škodu zodpovedal. Ako uviedol správne aj okresný súd (v tomto konaní sp. zn. 8C/3/2019), v konaní sp. zn. 13Cb/10/2012 došlo k rozsiahlemu dokazovaniu a súd svoje rozhodnutie založil na závere, že žalovaný porušil svoju právnu povinnosť zabezpečiť frézu takým ochranným zariadením, ktoré by zabránilo možnosti kontaktu s rotujúcou časťou frézy - nožom. Žalovaný v priebehu vyšetrovania príčin vzniknutého pracovného úrazu Inšpektorátom práce Banská Bystrica nijako nespochybnil, vrátane jeho zistenia, že zo strany poškodeného neboli zistené žiadne nedostatky, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom. Konajúci súd pri určení príčiny pracovného úrazu s poukazom na § 135 ods. 2 O.s.p. vychádzal z protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica zo dňa 26.02.2010, pričom súd nepovažoval za preukázané, že u žalovaného boli vnútorným predpisom upravené pracovné predpisy pre prácu na predmetnej fréze. Už v danom konaní boli vykonané dôkazy výsluchom poškodeného U. L., ako aj bývalých zamestnancov žalovaného prítomných pri úraze C. C., či N. S., ako aj výsluchom bezpečnostného technika X. E., ako aj bol vykonaný dôkaz prehratím kamerového záznamu z bezpečnostnej kamery zachycujúceho priebeh pracovného úrazu. Nakoľko okruh účastníkov konania, predmet konania, ako aj hmotnoprávny základ nároku sú totožné, rozdiel je len v období za ktoré si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody titulom vyplatenia dôchodkových dávok (invalidného dôchodku), nemôže sa žalovaný brániť tým, že v každom takomto konaní by sa mali vykonať znova všetky dôkazy preukazujúce nárok a tvrdenia žalobcu - Sociálnej poisťovne. Otázka, či sa žalobca dopustil protiprávneho konania, ktoré malo za následok poškodenie zdravia zamestnanca žalovaného, resp. nie, či sa na svojom zranení podieľal i samotný poškodený, pokiaľ áno v akom rozsahu,

bola riešená v prvom z konaní, v ktorom si žalobca uplatňoval náhradu škody titulom výplaty dávok, a to pod sp. zn. 13C/10/2012 na Okresnom súde Rimavská Sobota a v každom ďalšom konaní, ktoré sa týka uplatnenia nároku na náhradu škody rovnakým titulom len z dôvodu iného obdobia vyplatenia dôchodkovej dávky, súd je povinný vychádzať zo záverov, ku ktorým došiel súd v prvom takomto konaní. V ktorom bolo vykonané rozsiahle dokazovanie na preukázanie zavinenia a rozsahu škody na zdraví zamestnanca žalovaného. Odvolací súd sa tak nemôže stotožniť s názorom žalovaného, že uvedená otázka zavinenia žalovaného by musela byť riešená výrokom rozsudku a nie ako prejudiciálna otázka v rámci konania o žalobe na plnenie.

10. Žalobca v tomto konaní preukázal všetky skutočnosti pre úspech v konaní, a to vyplatenie dávky poškodenému za obdobie od 20.01.2016 do 19.01.2018 a s poukazom na právoplatné rozhodnutie súdu o rovnakom nároku, rovnakom predmete konania, avšak za iné obdobie preukázané v konaní sp. zn. 13C/10/2012 preukázala aj zavinené protiprávne konanie žalovaného, splnenie podmienok poškodeného pre vyplatenie dávok, či existenciu príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním žalovaného a zdravotným poškodením zamestnanca žalovaného. Pokiaľ na preukázanie obrany žalovaný navrhol súdu vykonať opakovane dôkazy k otázke príčin vzniku pracovného úrazu, či mechanizmu vzniku tohto pracovného úrazu, ako aj zodpovednosti žalovaného a poškodeného na tomto pracovnom úraze, splneniu podmienok pracovného stroja, na ktorom k úrazu došlo, z hľadiska predpisov na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci v čase vzniku pracovného úrazu, tieto otázky boli už raz jednoznačne zodpovedané súdom v právoplatnom rozhodnutí a súd v tomto konaní bol výsledkami dokazovania v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/10/2012 viazaný. Rozsah zavinenia aj poškodeným U. L. bol vyriešený, je nepochybné, že k poškodeniu došlo v priebehu zamestnania U. L. u žalovaného ako zamestnávateľa, preto správne vecne pasívne legitimovaným v takomto konaní je žalovaný. Otázka, či v čase vzniku pracovného úrazu bol, či nebol pracovný stroj vybavený krytom, a či žalovaný ako zamestnávateľ nezabezpečil, aby fréza bola vybavená krytom, bola už právoplatne vyriešená, preto v tomto konaní nie je dôvod opakovať dokazovanie a spochybňovať už raz súdom prijatý záver. Pokiaľ žalovaný žiadal o vypracovanie znaleckého posudku znalcom z odboru BOZP na určenie príčin vzniku pracovného úrazu poškodeného U. L. a zistenia porušenia predpisov BOZP, ktorých sa žalovaný ako zamestnávateľ a poškodený ako zamestnanec v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia poškodeného dopustili, v rámci kontradiktórnosti tohto konania a koncentračnej zásady vyplývajúcej zo zásad civilného sporového konania, takýto dôkaz pokiaľ žalovaný by bol predložil, bol by ho súd musel vyhodnotiť vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi. Za výsledok konania je totiž procesne zodpovedná strana konania, ktorá musí uniesť dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení. Pokiaľ by zo strany žalovaného bol taký dôkaz predložený, súd by rozhodol v zmysle § 185 ods. 1 CSP, či ho vykoná (v prípade znaleckého posudku ako listiny vykoná dôkaz jej prečítaním alebo oboznámením obsahu). Žalovaný však takýto dôkaz pre jeho vykonanie a následné vyhodnotenie nepredložil.

11. Žalovaný v odvolaní opakovane namietal, že za vznik pracovného úrazu je zodpovedný aj poškodený U. L.. Zavinenie poškodeného bolo právoplatne vyriešené, k poškodeniu zdravia podľa právoplatného rozhodnutia súdu došlo zavinením žalovaného, preto ani v tomto konaní nie je dôvod prehodnocovať rozsah zavinenia žalovaného. Pokiaľ žalovaný poukazoval v odvolaní na to, že je starobným dôchodcom a so súkromným podnikaním skončil, ani táto okolnosť nemá vplyv na nárok žalobcu voči žalovanému. Žalovaný zamestnával poškodeného U. L. ako živnostníka, v rámci predmetu svojej živnosti. Podľa § 2 zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov (Živnostenský zákon) živnosťou je sústavná činnosť prevádzkovaná samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku alebo za účelom dosiahnutia merateľného pozitívneho sociálneho vplyvu, ak ide o hospodársku činnosť registrovaného sociálneho podniku podľa osobitného predpisu a za podmienok ustanovených týmto zákonom. V súlade so živnostenským zákonom je živnosťou sústavná činnosť prevádzkovaná podnikateľom samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku a za splnenia podmienok upravených živnostenským zákonom. To, že je táto činnosť vykonávaná na vlastnú zodpovednosť podnikateľa znamená, že živnostník zodpovedá celým svojim majetkom za všetky záväzky vzniknuté pri jeho podnikateľskej činnosti. Pokiaľ v priebehu jeho podnikateľskej činnosti došlo aj ku škode, za ktorú zodpovedá, za túto škodu zodpovedá celým svojim majetkom, a to bez ohľadu na to, či živnosť vykonáva alebo došlo už ku skončeniu jeho podnikateľskej činnosti. V priebehu podnikateľskej činnosti mal možnosť žalovaný riešiť svoju zodpovednosť či už zmenou formy podnikania na právnickú osobu alebo prípadným uzavretím poistenia za škody spôsobené pri podnikateľskej činnosti. Pokiaľ si žalobca uplatnil voči žalovanému ako tretej osobe nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla výplatou dávok v dôsledku zavinenia žalovaného, zákon v § 238 ods. 1 Zákona

o sociálnom poistení nerozlišuje, či ide o podnikateľa alebo nepodnikateľa. To, že žalovaný je starobným dôchodcom tak nemá vplyv na nárok žalobcu uplatnený voči nemu.

12. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na to, že ho nemožno zaviazať titulom regresu podľa § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení na zaplatenie vyššej sumy ako predstavuje rozdiel medzi vyplateným invalidným dôchodkom a sumou, na vyplatenie ktorej titulom úrazovej renty by mal poškodený nárok v tom istom období, za ktorý mu bol vyplatený invalidný dôchodok vzhľadom na ustanovenie § 238 ods. 3 citovaného Zákona, ani tejto odvolacej námietke odvolací súd nemohol vyhovieť.

13. Podľa § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

14. Podľa § 238 ods. 3 Zákona o sociálnom poistení treťou osobou nie je platiteľ poistného na úrazové poistenie, ani zamestnanci tohto platiteľa, ak je úrazová dávka vyplácaná z úrazového poistenia tohto platiteľa.

15. Úrazová dávka je peňažnou dávkou úrazového poistenia. Poskytuje sa zamestnancovi počas dočasnej pracovnej neschopnosti v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania. Účelom tejto dávky je v určitej miere nahraďiť rozdiel medzi čistým príjmom, ktorý zamestnanec obvykle dosahoval v čase, keď bol pracovne aktívny pred vznikom pracovného úrazu alebo pred zistením choroby z povolania, a náhradou príjmu alebo nemocenským, ktoré sa mu poskytujú počas jeho dočasnej pracovnej neschopnosti, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania.

16. Čo sa týka podmienok nároku na úrazový príplatok, tak tento vzniká zamestnancovi zamestnávateľa, ak sa stal dočasne práceneschopným v dôsledku pracovného úrazu alebo z choroby z povolania a súčasne, ak má nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo nárok na výplatu nemocenského z nemocenského poistenia. Poskytuje sa len za dni trvania dočasnej pracovnej neschopnosti. Je preto potrebné rozlišovať medzi úrazovou dávkou, ktorá je vyplácaná zamestnancovi len počas doby trvania dočasnej pracovnej neschopnosti a dôchodkovou dávkou, ktorou je invalidný dôchodok. Z tohto hľadiska preto skutočnosť, že žalovaný bol povinne poistený pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pracovným úrazom jeho zamestnancom, a teda bol platiteľom poistného na úrazové poistenie, neznamena, že by voči nemu nemohlo byť uplatnené právo na náhradu škody, ktorá vznikla výplatom iných dávok v dôsledku jeho zavineného protiprávneho konania. Z § 238 ods. 3 Zákona o sociálnom poistení vyplýva len to, že voči takémuto zamestnávateľovi si nie je možné uplatniť náhradu škody, ktorá by vznikla výplatom na základe poistného na úrazové poistenie. Sociálna poisťovňa by si tak nemohla uplatniť voči zamestnávateľovi regres tej sumy, ktorá bola vyplatená poškodenému titulom úrazového poistenia. Neznamena to však, že Sociálna poisťovňa si nemôže uplatniť právo na náhradu škody vyplatením iných dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania zamestnávateľa. Ide totiž o dve odlišné dávky a dva rôzne nároky Sociálnej poisťovne. Je tak nelogický záver žalovaného, že ho nemožno zaviazať titulom regresu na zaplatenie vyššej sumy ako predstavuje rozdiel medzi vyplateným invalidným dôchodkom a sumou, ktorá bola vyplatená titulom úrazovej renty, pretože samotná úrazová renta je vyplácaná len počas trvania práceneschopnosti. Ak totiž zanikne nárok na nemocenské alebo na jeho výplatu, zastaví sa aj výplata úrazového príplatku, keďže naďalej už nie sú splnené zákonné podmienky nároku na túto dávku úrazového poistenia. Okresný súd aj v tomto prípade správne poukázal na to, za akých podmienok je vyplácaný invalidný dôchodok, za akých podmienok úrazový príplatok a poukázal tiež na ich vzájomný vzťah a súbeh. Povinné platenie úrazového poistenia zo strany žalovaného ako zamestnávateľa, nerieši otázku poistenia škôd vzniknutých v priebehu podnikania. Pokiaľ žalovaný mal záujem v priebehu podnikania pokryť poistením okrem povinného úrazového poistenia aj prípadné nároky na náhradu škody, ktorá vznikla v priebehu podnikania, mal možnosť ohľadne takejto náhrady škody uzavrieť samostatné a osobitné poistenie zodpovednosti za škodu.

17. Rozsudok okresného súdu po jeho preskúmaním odvolacím súdom, nevykazuje žiadne vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na

zistenie rozhodujúcich skutočností okresný súd náležite odôvodnil, súd v priebehu konania nedošiel k nesprávnym skutkovým zisteniam, správne právne posúdil vec, preto rozsudok okresného súdu bol potvrdený ako vecne správny.

18. Odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu aj vo výroku o náhrade trov konania vzhľadom na plný úspech žalobcu v konaní v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP (ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie) v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) a žalobcovi ako v spore úspešnému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).